

A KARITÁSZ CSOPORT CÉLKITÚZÉSE 2015. ÉVRE

A Józsefvárosban nehéz szociális körülmények között élő és segítséget kérő híveinket szeretnénk e szerint támogatni:

Hajléktalan személyek részére szállásra való irányítás.

Családok részére a probléma jellegéhez igazodó segítség mellett a megfelelő hivatalba való irányítás, alkalmanként étel-miszer csomagok biztosítása.

Megkezdődött a különböző intézményekkel való kapcsolatok kialakítása, amely nagyban segítheti a karitászcsoport munkáját. Ezek lehetnek a kerületben történő szociális étel-miszer-, ill. ruhaosztásról időpontok felkutatása, esetleges szórólapok elhelyezése templomunkban. A templomban kihelyezett ládába tartós étel-miszereket lehet elhelyezni. Kérjük kedves híveket, adományaikkal továbbra is támogassák az arra rászorulókat! Köszönjük nagylelkű adományaikat! A Szent Antal persely a templomunkban létrejövő Karitászcsoport Szervezet anyagi bevételeit növeli. A bevételből nagyobb ünnepek alkalmával a rászorulókat részére, étel-miszercsomagokat tudunk összeállítani és kiosztani. A segítséget kérő személyek adatait kizárólag belső használatra regisztráljuk, ezzel biztosítva az igazságos elosztást és a későbbi segítségnyújtás lehetőségét. Isten áldásával szeretnénk híveinknek az eddigi nagylelkű adományokat megköszönni!

Varga Éva

A KÉSZ MUNKAÉRTEKEZLETÉRŐL

A találkozót a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége (KÉSZ) kezdeményezte és szervezte meg Budapesten március 20-22.-én azzal a céllal, hogy a történelmi régiókban és a szórványban élő keresztény magyarok helyzetéről és a segítő együttműködés lehetséges eszközeiről tájékozódjon. A Felvidéket a Kassai Szent Gellért Közösség, a Délvidéket a Keresztény Értelmiségi Kör, Erdélyt a Kolozsvári Főesperesség és a Szatmárnémeti Egyházközség, Kárpátalját a Beregszászi Római Katolikus Egyházközség küldöttjei képviselték. Utóbbiakhoz a korábban ott szolgáló Michels Antal atya is csatlakozott. Természetesen jelen voltak a KÉSZ Elnökségének tagjai és tanácsadói is. A szórványmagyarságból meghívott Stuttgarti Erasmus Kör küldötte betegség miatt nem tudott eljönni.

Az összejövetel témája **a keresztény magyarság megmaradásáért** érzett felelősségünk volt. Sorra vettük, hogy környezetünkben melyek az aggodalmat keltő tényezők, majd azt, hogy miért reménykedhetünk mégis. Munkánk során csak azokat a területeket érintettük, amelyeken a magyar keresztény értelmiségieknek befolyása lehet, nevezetesen a lelkiesség, a társadalmi-politikai környezet, a közösségi lét és a kultúra. Akcióterveket vázoltunk fel, amelyek segíthetik a kitűzött cél elérését. Miután nyilvánvalóvá vált, hogy az egyes régiók helyzete nagyon eltérő, bilaterális beszélgetésekben vizsgáltuk, hogy mivel tudjuk egymás munkáját segíteni.

Az összejövetel egyik legnagyobb értéke az volt, hogy az elszakított régiók képviselői először gondolkodhattak együtt közös problémáinkról.

Galgóczy Gábor dr.

Ps: A beregszászi plébániával felvesszük a tesvérplébánia kapcsolatot. A templombúcsúra egy küldöttség érkezik! MA

ELHUNYT A PRIMÁSNŐ

Horváth Zsuzsa, a világon egyedülálló női zenekarvezető primásnő, a Rajkó Zenekar alapító tagja, zenészdinasztia sarjaként 1943. március 6-án született Pomázon. A hegedűs és alapjait autodidakta módon sajátította el, majd édesapja, Horváth Gyula zenekarvezető, primás tanította. 9 évesen már 120 magyar nótát tudott játszani. Édesapja halála után Boross Lajos Kossuth-díjas primáskirály növendéke lett.

A Primás királynő ötvenöt évet töltött színpadon. Helsinkiben és Varsóban VIT díjat kapott, meghívásra eljutott a Buckingham-palotába, valamint a svéd királyi családnak is hegedült. Játszott Jakartában és Szingapúrban is. Művészetével eljutott szinte a világ valamennyi országába. Művészetével és kimagasló tehetségével számos dicsőséget hozott hazánknak. Olyan művészekkel lépett fel, mint pl.: Jávör Pál, Páger Antal, László Imre, Kovács Apollónia, Madarász Katalin, Bangó Margit. Grófoknak, hercegeknek és számos közjogi méltóság kedvenc hegedűse volt. 1970-es években főszereplője volt a „Czinka Panna” című filmsorozatnak. Horváth Zsuzsa az 1960-as 70-es évek nagy sztárja volt. A média állandóan nyomom követve pályafutását. Fellépéseit és arcképeit óriásplakátok jelezték az aluljárókban, de sok esetben a metrókon is.

A sok luxus szállodák és éttermek között évtizedekig játszott a budapesti Dömsödi Csárdában és a Kulacs Étteremben is. A család mellett a legnagyobb boldogságot a hivatása jelentette. 2014. augusztus 20-án miniszteri elismerő oklevéllel tüntette ki az Emberi Erőforrások Minisztériuma nevében Dr. Hoppál Péter kulturális államtitkár Úr!

Utolsó éveiben a 100 Tagú Cigányzenekarban hegedült, ahol fiát, a népszerű Tolnai András nótáénekest is kísérte. A színpadi fellépések mellett

rendszeresen oktatott is: Tanítványa volt mások mellett Mága Zoltán hegedűművész és Roby Lakatos is.

Az elmúlt években megromlott egészségi állapota miatt elköszönt nagy „szerelmétől a hegedűtől és a színpadtól. Isten akaratába belenyugodva szerényen visszavonultan élte napjait. Mivel mélyen vallásos volt, már 8. éve tagja volt a Horváth Mihály Téri templom Rózsafüzér társulatának, ahová szinte naponta betegen is elment. 2015. február 18-án a Primáskirálynő, a Legenda kórházi ágyán még megvárta fiát, a szűk családot és Ferenc atyát, aki feladta az utolsó kenetet. Imádkozás közben 72. életévében visszaadta lelkét a Teremtőnek. Utolsó kívánsága az volt, hogy ne tegyék sírba, ne zárják be sehová, „Hadd legyek szabad!” Utolsó kívánságát teljesítve veszünk végső búcsút szeretett halottunktól Horváth Zsuzsától.

Ps: Egyházközségünk tagja volt és az idősök közé járt!

AZ ÉLET IGÉJE – 2015. március

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.” (Mk 8,34)

Jézus Fülöp Cezaréájának környékén járt, és útközben megkérdezte tanítványait, kinek is tartják őt. Péter megvallotta, hogy Jézus a várva várt Messiás. Jézus el akarta kerülni a félreértéseket, ezért világosan elmagyarázta, hogyan akarja megvalósítani küldetését. Valóban megszabadítja népet, de nem úgy, ahogy várták, ugyanis Ő maga fizet meg érte: sokat kell szenvednie, elutasítják, megölik, de harmadnapra föltámad. Péter ezt nem tudta elfogadni és szemrehányást tett neki, mert úgy képzelte a Messiást – mint sokan mások is akkoriban –, hogy erővel és hatalommal lép fel a rómaiak ellen, és Izrael népét az őt megillető helyre emeli. Jézus erre így korholja: „Te nem az Isten dolgaival törödsz, hanem az emberekével.” (vö. 8,31-33)

Aztán tovább indul Jeruzsálem felé, ahol beteljesedik a sorsa: meghal, és feltámad. Vajon a tanítványai, akik most már tudják, hogy meg fog halni, továbbra is követik Őt? Jézus nagyon világos és komoly feltételeket szab:

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”

Korábban lenyűgözte őket a Mester. Habozás nélkül otthagyták bárkájukat, hálóikat, a vámot, apjukat, otthonukat, családjukat, hogy kövessék.

Jézus követése azonban ennél is többet kíván. Azt jelenti, teljes mértékben osztozzanak vele életében és küldetésében: a sikertelenségben, az ellenségeskedésben, sőt még a halálban is. A legfájdalmasabb, a legmegalázóbb, a gyilkosoknak és a legkegyetlenebb bűnözőknek járó halálban. A Szentírás ezt „átkozott” halálnak nevezi (vö. Mtörv 21,23). A kereszt nevét még kimondani is borzalmas volt. Itt jelenik meg először az Evangéliumban ez a szó. Vajon milyen hatással lehetett azokra, akik hallgatták?

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”

Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy másik Krisztus vagyunk: „Ugyanazt a lelkiületet ápoljuk magunkban, mint amely Krisztus Jézusban volt”, aki „megalázta magát és engedelmessé lett mindhalálig, mégpedig a kereszt-halálig.” (vö. Fil 2,5,8)

„Tagadjuk meg önmagunkat”, ez az első lépés, tegyük félre saját gondolkodásmódunkat. Mi is Péterhez hasonlóan néha önző módon, vagy legalábbis a saját elképzeléseink szerint akarunk érvényesülni. Könnyű és gyors sikerre vágyunk, mely nehézségektől mentes, irigyen tekintünk arra, aki karriert fut be, álmodunk az egységben élő családdal, a testvéri társadalommal és a keresztény közösséggel, anélkül, hogy megfizetnénk az árát.

Önmagunkat megtagadni azt jelenti, hogy a világba lépünk és Isten dolgaival törődünk, ahogyan Jézus bemutatta: a búzabag logikája szerint, amelynek el kell halnia ahhoz, hogy termést hozzon. Eszerint nagyobb öröm adni, mint kapni, szeretetből föláldozni az életet, egy szóval magára venni a keresztjét:

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”

A „mindennapi” kereszt – ahogy Lukács nevezi evangéliumában (9,23) – sokféle lehet: betegség, munkanélküliség, képtelenség arra, hogy megoldjuk családi vagy munkahelyi problémáinkat, vagy a bukás és a sikertelenség a hiteles kapcsolatok építésében, a tehetetlenség a világ nagy problémáit illetően, a felháborodás a mai világ botrányai miatt... Keresnünk nem kell a keresztet, mert magától jön elénk, talán épp akkor, amikor a legkevésbé sem vártuk, abban a formában, ahogyan soha sem gondoltuk volna. Jézus arra hív, hogy „vegyük fel” a keresztet, ne csak elviseljük, belenyugodjunk, és elkerülhetetlen rossznak tekintjük. Ne hagyjuk, hogy ránk zuhanjon és agyonnyomjon bennünket, de ne is tűrjük szenvtelen és közömbös nyugalommal. Jézus ugyanis a sajátjával együtt vállára vette minden keresztünket.

Igino Giordani ezt Cirenei Simon szerepéhez hasonlítja, csak épp megfordítva. Ő vállára vette Jézus keresztjét: „kevésbé nehéz a keresztünk, írja, ha Jézus áll mellettünk, Cirenei Simonként”. És még kevésbé terhes –

folytatja –, ha együtt visszük: „Ha egy teremtmény egyedül viszi, akkor agyonnyomja a kereszt, de ha együtt visszük Jézussal közöttünk, avagy Jézusra úgy tekintünk, mint aki olyan, mint a Cirenei, akkor könnyűvé válik: édes igává. Ha egymással össze vagyunk kötve, mint a hegyászok, akkor a nehéz út ünnep lesz, és még följebb is jutunk.”(*La divina avventura*, Città Nuova, Roma 1966, p. 149ss.)

Így követhetjük Jézust és így válhatunk igazi tanítványává. Így a kereszt, ahogy Krisztus számára, úgy számunkra is „Isten ereje” lesz (1Kor 1,18), a feltámadás útja. Minden gyengeségünkben erőt találunk, minden sötétségben fényt, minden halálban életet, mert benne Jézussal találkozunk.

Fabio Ciardi